

— ACESTE
LEGĂTURI
ÎNȘELĂTOARE

LEXI RYAN

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

DINCOLO DE PORȚILE CASTELULUI, SOARELE RĂSARE ȘI păsările cântă, însă Palatul de Aur nu-și poate etala strălucirea sub vălurile țesute de noapte. *Noaptea mea. Întunericul meu. Puterea mea.*

Arunc cu scânteii de magie, complet descătușată, prinzându-i în capcană pe cei care îndrăznesc să mă urmărească. Întunericul pare să alunece în spatele meu ca trena unei rochii de mireasă minuțios croite. Dar nu sunt mireasa nimănui.

Nu mă voi lăsa păcălită de minciunile și manipulările lor. Sebastian m-a trădat. *Toți* m-au trădat, însă duplicitatea lui taie cel mai adânc. Masculul care trebuia să mă iubească, care trebuia să mă protejeze, m-a folosit pentru a fura coroana Unseelie.

Furia îmi inundă venele și-mi hrănește puterea.

Alerg, chiar dacă poteca de sub picioarele mele goale devine pietrosă și abruptă. Mă concentrez asupra durerii, primind cu bucurie înțepătura prundișului ce-mi taie tălpile. Doar suferința poate să blocheze celălalt sentiment – o explozie de agonie și frustrare care-i aparține celui pe care-l iubesc. Masculul de care sunt Legată de-a pururi. Cel care m-a mințit, care m-a trădat.

Nu vreau să-l simt. Nu vreau să știu că plecarea mea i-a însemnat cu o cicatrice inima frântă sau că pierderea mea l-a adus în genunchi. Nu vreau să accept că a fost prins în capcană de propria datorie sau să înțeleg profunzimea regretelor sale. Dar o fac. Prin Legătura dintre sufletele noastre, o fac.

Sebastian m-a trădat pentru coroană, iar acum a primit ce și-a dorit, în timp ce eu am devenit ceea ce am disprețuit atâta vreme. *O zână. O ființă nemuritoare.*

Continui să fug, îndrumată de glasul necruțător al rațiunii.

Sunt desculță. Înveșmântată într-o cămașă de noapte. Nu voi ajunge departe așa, dar refuz să-i las să mă prindă.

Mă întorc la padoc și, când năvălesc înăuntru, băiatul de la grajduri face ochii mari, ațintindu-și privirea la valul de întuneric din spatele meu, pregătit de atac.

E tânăr, cu păr blond-nisipiu, ochi albaștri strălucitori și urechi ascuțite de elf. L-am mai văzut când am luat un armăsar să călăresc în jurul palatului, într-o perioadă când credeam că sunt în siguranță aici, când credeam că dragostea lui Sebastian e pură.

— Dă-mi cizmele tale!

— Să-ți dau... să-ți dau..., se bâlbâie el, cu ochii țâșnind ca două săgeți spre palat și distrugerea tenebroasă pe care am așternut-o în urmă.

— Cizmele tale! Acum!

Rămâne cu ochii larg deschiși și îngrijorați îndreptați asupra mea cât își desface șireturile și mi le aruncă la picioare.

— Acum dă-mi un cal! îi poruncesc, încălțându-i cizmele.

Sunt puțin prea mari, dar mă voi descurca. Strâng șireturile și le fixează în jurul gleznelor.

Când privirea lui se furișează din nou spre palat, puterea îmi explodează amenințător, un impuls pentru ca inima nopții

înconjurătoare să bată cu răutate. Măinile îi tremură în timp ce-mi aduce o iapă albă din una dintre boxe.

— Ce-ce se întâmplă, d-d-domniță?

Ignor întrebarea și dau din cap către cureaua închisă la culoare, plină de pumnale, ce-i înconjoară talia.

— Și centura!

O desface, lăsând-o să cadă pe podeaua grajdului. Cu mișcări rapide, o înșfac de cataramă și mi-o trec în jurul mijlocului, strângând bine clema înainte să mă urc pe cal.

— Mersi! spun, dar băiatul tremură și se face mic sub privirea mea, de parcă s-ar aștepta să-l ucid cu propriile-i pumnale.

La vederea fricii lui, simt un gust acru în gură. Oare aceasta este ființa în care m-am transformat?

Aceasta este ființa în care m-a transformat Sebastian.

Alung gândul din minte, apoi îmi strunesc iapa afară din grajd și mă îndrept în șa, surprinsă de junghiul răvășitor din centrul pieptului, o durere amăgitoare care mă imploră să mă întorc la castel. *Înapoi la Sebastian.*

Strigătele răsună peste peluză. Cu noile mele urechi de zână, pot desluși sunetele haosului din castel – agitația, țipetele, pașii bubuitori alergând în urma mea.

Strigătele se aud mai aproape. Magia se diminuează; întu-nericul și-a slăbit strânsoarea.

Îmi înfig cizmele de-o parte și de alta a iepei, iar ea se urnește din loc luând-o la galop, cu mine agățată cât de bine pot de trupul ei.

Întoarce-te! Nu aud cuvintele, ci mai degrabă le simt, simt suferința care-mi arde pieptul și mi se strecoară în oase. *Am nevoie de tine. Întoarce-te la mine!*

Amintirea conexiunii mele cu Sebastian mă îndeamnă să întetesc ritmul, să mă îndepărtez numaidecât. Nu știu dacă pot

scăpa de ea, dacă îi pot amuți nefericirea și rugămințile inimii îndurerate doar prin creșterea distanței dintre noi, dar plănuiesc să încerc.

— Am nevoie de o cameră pentru noaptea asta, îi spun hangiței din spatele tejghelei unui han dărăpănat.

Vocea îmi e aspră, la fel de ascuțită ca sticla pisată, și fiecare mușchi din corp îmi țipă de epuizare.

Nu știu unde mă aflu sau cât am mers. Tot ce știu este că am fugit de la palat cât am putut de repede. Am călătorit îndelung, trecând prin sate și ferme până când nu am mai putut să mă țin în șa.

Nu am mai călărit prea mult din copilărie și nu am mai călărit niciodată atâtea ore dintr-odată sau pe un teren la fel de muntos precum cel străbătut în ultimele ceasuri. Când în sfârșit i-am dat frâiele grăjdarului de la han, picioarele mă înjunghiau în semn de protest.

Femela din spatele barului are urechile ascuțite și buzele strânse. Ochii ei albaștri glaciali par însuflețiți de acea strălucire indiferentă, rece, specifică tuturor celor care au dus o viață grea. Mă măsoară din cap până-n picioare, și-mi închipui tabloul dezolant pe care-l vede. Cămașa de noapte albă a căpătat culoarea unui drum de pământ prăfuit și mă îndoiesc că fața îmi arată mult mai bine. Părul roșu, lung până la maxilar, nu e nimic mai mult decât o încâlceală murdară, iar buzele îmi sunt uscate de sete.

— Nu fac acte de caritate, murmură ea, întorcându-se deja să servească un client cu mai mult potențial.

Arunc o traistă cu monede pe tejghea. Vechile mele talente hoțеști îmi sunt de mare folos. Trebuie să-i mulțumesc pentru acest aur al zânelor unui orc beat de la o tavernă aflată la o

oră vest de aici, unde plănuiam inițial să rămân peste noapte. Orcul m-a zărit îndreptându-mă spre baie, așa că s-a gândit că mă va prinde acolo și-și va pune etichetele pe mine. Oi fi fost eu epuizată, dar nu îndeajuns de obosită cât să nu-l pot învâliu într-un întineric atât de adânc, încât a plâns ca un bebeluș în timp ce mă implora să-l eliberez.

Hangița desface traista, se uită înăuntru și, pentru o clipă, ochii îi scânteiază ca jadul de încântare. Buzele i se curbează într-un zâmbet triumfător, apoi își controlează iute expresia.

— Ai de ajuns, spune ea, punând o cheie pe tejghea. Al doilea etaj, ultima cameră din stânga. O voi pune pe slujnică să-ți aducă sus niște apă.

Nu știu nimic despre banii făpturilor fermecate – cât valorează sau la ce mă pot aștepta de la una dintre monedele lor strălucitoare de aur –, dar i-am înmănat în mod clar o sumă substanțială, iar ea încearcă să mă fraierească. Ridic o sprânceană.

— Vreau și cina.

Femela dă repede din cap.

— Firește.

Prea ușor!

— Și niște haine. Pantaloni și o cămașă. Fără rochii.

Îmi ia în considerare cererea, cu buzele țuguiate într-o grimasă.

— Nu mă ocup de vânzarea de haine și croitoria este închisă acum, îmi explică ea, apoi oftează sub privirea mea dură. Dar... Mă cercetează din nou și adaugă: Probabil ți s-ar potrivi ceva de-al meu. Voi face în așa fel încât să-ți vină.

Îi mulțumesc printr-o încuviințare din cap și mă așez pe un taburet, nesigură dacă picioarele mele tremurânde mai pot îndura un efort în plus.

— Voi lua masa aici.

Hangița lasă traista deoparte, apoi urlă la un copil mic să-mi aducă imediat cina. Băiatul o turește repede, cu capul plecat. Când femela își întoarce ochii glaciali spre mine, aceștia strălucesc de viclenie.

— De unde vii? mă întreabă.

Râd, dar sunt atât de obosită, încât mai degrabă sună ca un mormăit.

— Nu ai auzit de locul ăla.

Acum e rândul ei să ridice o sprânceană.

— Am auzit de majoritatea locurilor. Chiar am petrecut ceva timp în Regatul Umbrelor în timpul războiului.

Ridic din umeri, gândindu-mă că vrea prea mult acele monede pentru a insista asupra unui răspuns.

— Nu vin din niciun loc special.

Femela mă adulmecă, făcându-mă să mă întreb ce simte. Oare încă mai miros ca o ființă umană, în pofida faptului că am devenit zână? Oare poate distinge aromele distinctive ale palatului asupra mea? Făpturile fermecate au simțuri impecabile, dar în puținele ore petrecute în acest trup transformat, am descoperit doar cât de mult mă distrage conștientizarea amplificată a fiecărui sunet, peisaj și miros. Totul este mult prea copleșitor ca să-mi fie de vreun folos.

Copilul se întoarce într-o tăcere desăvârșită. Hangița ia de la el un castron cu tocană și o farfurie cu pâine și mi le așază în față.

— Cât timp nu-mi aduci necazul la ușă, nu trebuie să știu nimic. Uneori e mai bine așa.

Își coboară capul, astfel încât privirile să ni se întâlnească.

— Înțelegi?

Înlemnesc, cu prima lingură de tocană la jumătatea drumului spre buze. Ce crede că știe despre mine?

— Cu siguranță.

Femela dă scurt din cap, apoi se duce spre capătul hanului pentru a servi alt client.

Abia reușesc să stau pe taburet și să-mi îndes tocana în gură. Nu ar trebui să fiu atât de obosită, chiar și luând în considerare ziua lungă petrecută în șa, dar trupul meu nu mai rezistă. Oricât de tentată sunt să-mi ignor stomacul și să merg în camera mea, să mă urc în pat și să mă las în voia somnului, știu că trebuie să mă hrănesc ca să mă pregătesc pentru orice urmează.

Și ce urmează, mai exact?

Alung întrebarea. Nu știu încotro mă îndrept sau ce voi face. Trebuie să stau departe de palat – departe de Sebastian. Nu le pot permite celorlalte temeri să prindă glas. Nu pot să mă gândesc la cât de nepregătită sunt să fiu singură într-un tărâm necunoscut și, cu siguranță, nu la modul în care aceste urechi ascuțite și această nemurire proaspăt primită înseamnă că nu mă pot întoarce niciodată acasă.

Nu mă pot întoarce niciodată în Elora.

Nu-mi pot vizita niciodată sora.

Un orc impunător se îndreaptă lent spre tejghea, apoi se așază pe taburetul de lângă mine. Are aproape doi metri înălțime, un nas turtit, ochi negri mici, ca două mărgele, și doi dinți mari în partea de jos, care se curbează spre fiecare colț al buzei sale superioare. E masiv și musculos, așa cum sunt toți orcii, iar simpla sa prezență mă face să mă simt mică și fragilă. Îmi plec capul, sperând să trec neobservată. După întâlnirea de acum o oră cu unul din neamul lui, n-am niciun interes să-i atrag atenția.

— Bere? îl întreabă hangița, iar buzele acelea țuguiate îl răsplătesc cu un zâmbet.

— Îhî! Și o masă. Am avut o zi dată naibii!

Femela umblă la mânerul unui butoi și îi toarnă băutura.

— Mda?

— Cei impuri și-au recăpătat puterile.

Cei impuri?

— Cum să nu! râde hangița.

— Neah! mormăie orcul, clătinând din cap. E adevărat.

Ea ridică din umeri.

— Dacă asta înseamnă că-i poți răni din nou, m-aș aștepta să fii fericit! comentează ea pe un ton ce-i trădează convingerea că orcul vorbește numai tâmpenii.

— Nu mint. S-a întâmplat peste noapte în tabăra copiilor. Nemernicii ăia mici mi-au ucis zece soldați înainte să ne dezmeticim. În ultimele optsprezece ore, cât am așteptat să sosească injecțiile, a fost un haos total.

Femela se cutremură.

— Nu știu cum poți pompa otrava aia în cineva!

— Ușor.

Orcul mimează împingerea pistonului unei seringi, iar ea clatină din cap.

— M-am pricopsit cu niște otravă în mine în timpul războiului. Zici că-i moartea însăși.

Când Jalek a fost prizonier în Palatul de Aur, i s-au făcut injecții care i-au blocat magia. Despre asta vorbesc? Le injectează copiilor aceeași substanță?

Barmanița se întoarce spre mine și ridică o sprânceană; abia atunci îmi dau seama că mă holbez la ei. Îmi plec iarăși capul.

— Aș prefera să-iucid, continuă orcul, dar avem ordinele noastre. Ea îi vrea pe micii ticăloși în viață.

Copii. Vorbește despre copiii Unseelie din taberele ei.

Furia îmi clocotește în sânge. Le urăsc pe toate. Făpturile fermecate sunt ființe mincinoase și manipulative. Dacă n-ar fi fost cruzimea și uneltirile lor politice, aș putea fi acasă cu Jas chiar acum, în loc să fiu aici. Singură și fără scop. Frântă și prizonieră în acest trup nou, nemuritor, pe care nu mi l-am dorit niciodată.

Dar copiii? Zâne sau nu, sunt nevinovați, prinși la mijloc în toată povestea asta. Luați de la părinții lor și închiși, pioni într-o luptă nesfârșită pentru putere, una desfășurată între două curți regale care aveau deja prea multă de la bun început. Situația mă dezgustă.

Poate că n-am fost niciodată întemnițată, dar mi-am petrecut copilăria într-o cușcă, exploatată de un contract nedrept. Știu cum e să fii orfan, cum e să-ți fie furat dreptul de a alege de către cei care au atât de multă putere, încât nu văd nimic dincolo de lăcomia lor nemăsurată.

Hangița așază un castron în fața orcului, clătînând din cap.

— Deci blestemul chiar s-a spulberat?

— Îhî!

Ea oftează.

— Îmi pare rău să aud de străjerii tăi! O să ai nevoie de o cameră?

Orcul își îndeasă în gură o lingură din care se prelinge tocană și nu se obosește să înghită înainte să vorbească din nou:

— Mda. Am nevoie de câteva ore de somn înainte să mă întorc.

Hangița ia o cheie de pe panoul din spatele ei și i-o aruncă în față.

— Ai grijă în seara asta, 'nțelegi?

Orcul mormăie drept răspuns, apoi își îndreaptă iar atenția asupra tocanii, înfulecând cu lăcomie.

Stomacul mi se revoltă la gândul că acestor copii li se injectează o toxină anti-magie, la simplul gând că sunt închiși. „Cei impuri” i-a numit el. E un termen folosit pentru prizonieri sau pentru Unseelie? Cred că deja cunosc răspunsul. Furia îmi face sângele să fiarbă.

Mă forțez să mănânc tot, deoarece voi avea nevoie de energie, însă pâinea are gust de cenușă și tocana îmi pică greu la stomac.

După ce hangița îmi ia farfuriile, îmi beau apa cât orcul își termină cina și cere porții suplimentare. Abia după ce le înfulecă și pe acelea, scoțând râgâieli mulțumite, îmi golesc paharul.

— Poți să-l umpli iar și să-l iau sus? întreb, ridicându-mi paharul gol.

Femela aprobă din cap și-și folosește urciorul ca să-mi îndeplinească rugămintea.

Cu o ultimă privire aruncată către străjer, mă îndrept spre casa scării. Mă ascund în umbre, înfășurându-le în jurul meu astfel încât niciunul dintre clienți să nu mă vadă când trec pe lângă mine. Aștept în tăcere, cu pleoapele grele și nervii sfâșiați mângâiați de umbre, cu trupul tânjind după odihnă. Aștept și iar aștept până când, în cele din urmă, orcul apare în casa scării și urcă treptele.

Ocrotită de lumina lumânărilor, e ușor să rămân în umbre, iar răsuflările greoaie ale străjerului maschează orice sunet scos de pașii mei. Orcul se oprește la etaj și se duce la a treia ușă dincolo de a mea. Când intră, aceasta se balansează înspre hol și nu înspre cameră. *Perfect!*

Odată ce e înăuntru, intru în odaia mea. E mică, întunecată și prăfuită, cu pereții pătați de mucegai, însă există un pat și, după cum mi s-a promis, găsesc haine și o găleată cu apă caldă pentru spălat. Golesc paharul și îl umplu la loc cu apă cu săpun, apoi mă întorc pe hol și-l las exact în fața ușii orcului, astfel încât să se

răstoarne când o deschide. Mi-aș dori să pot întinde o capcană mai elaborată cu magia mea, însă îmi lipsește iscusința necesară și n-am încredere că va rezista în timp ce dorm.

Sunt epuizată și nerăbdătoare, plină de frământări interioare. Jumătate din mine vrea să doarmă veșnic, iar cealaltă jumătate vrea să plece chiar în acest moment să-i ajute pe copiii Unseelie. Dar n-am nicio idee încotro să mă duc sau ce mă va aștepta acolo și am nevoie disperată de somn.

Mă întorc în camera mea, îmi scot cămașa de noapte murdară și îmi frec pielea până când mă ustură.

În timp ce mă spăl, observ smaraldul care îmi atârnă între sâni. Sebastian mi l-a dăruit pentru Ceremonia noastră de Legare. Părea un cadou atât de bine ales – o bijuterie care să se potrivească perfect cu rochia creată de sora mea special pentru mine –, dar acum este o amintire dezolantă a trădării lui. Sunt tentată să mi-l smulg de la gât și să-l arunc în gunoi, dar rezist impulsului. Nu am deloc bani și s-ar putea să am nevoie de ceva ce pot vinde în viitor.

Îmi trec prosopul peste stern, ignorând runa tatuată pe piele, chiar deasupra inimii, însemnul Legăturii mele pe viață cu Sebastian.

A trecut doar o zi de când m-am îmbăiat ultima oară, dar mi se pare că s-a scurs o viață întreagă de când m-am pregătit pentru Sebastian și Ceremonia de Legare. Atunci eram subjugată de o asemenea bucurie, de o anticipare atât de răvășitoare, însă acum simt doar durerea înflăcărată a trădării, zbuciumul constant al emoțiilor lui prin Legătură, ca valurile înșpumate împotriva unui dig pe cale să se dărâme, amenințând să mă copleșească.

Te iubesc! Am nevoie de tine! Iartă-mă!

Însă iertarea pare la fel de îndepărtată și neverosimilă ca posibilitatea de a mă întoarce la viața mea din lumea muritorilor.

Sebastian mi-a furat ultima năzuință de a mai avea încredere în cineva când s-a Legat de mine. M-a făcut să cred că își dorește Legătura numai fiindcă mă iubea. Mi-am unit sufletul de-al lui ca să mă poată proteja de cei care mi-ar pune capăt vieții pentru a fura coroana. Și m-a lăsat. M-a convins să mă Leg de el în timp ce mă amăgea cu frânturi de adevăr iscusit selectate, împreună cu minciuni nevinovate, ademenitoare, deși știa că blestemul și sângele său Unseelie mă vor ucide, deși știa că va trebui să iau poțiunea și să devin zână pentru a supraviețui.

Și a făcut totul pentru putere. Pentru însăși coroana căutată cu atâta îndârjire și de Finn, și de Mordeus, pe care îi critica atât de vehement.

Sebastian nu-i cu nimic mai bun decât celelalte făpturi fermecate, iar acum suntem uniți pentru totdeauna. Pentru întreaga mea viață nemuritoare. Acum îl *simt*, de parcă ar fi o parte din mine.

Alung totul. Sentimentele lui. Ale mele.

E prea mult. Prea mare. Și totuși, prea mic, toate în același timp. Există tabere întregi de copii care sunt drogați și închiși în numele scopurilor infame ale reginei. Copii nevinovați care nu au mai multă putere asupra propriilor alegeri decât aveam eu când am semnat contractul cu Madame V, astfel încât eu și Jas să nu ajungem pe străzi.

Când am aflat de tabere, mi s-a făcut rău. Finn mi-a spus că, atunci când gărzile Reginei de Aur prindeau făpturi fermecate umbră pe teritoriul ei, ea obișnuia să-i separe pe copii de părinții lor și să-i ducă în tabere, unde urma să-i îndoctrineze – să-i învețe că zânele Seelie sunt mai bune, mai demne, și că zânele Unseelie ar trebuie să le slujească.

Fiecare instinct din inima mea mă avertiza că acele tabere sunt un semn că nu ar trebui să am încredere în făpturile

fermecate de aur, dar m-am lăsat înduplecată de promisiunea lui Sebastian că „s-a opus” acestora. Nu mă voi lăsa din nou fraierită. Nu mă voi coborî la nivelul lui Sebastian și nu voi deveni obsedată de propriile probleme când sunt capabilă să ajut. Nu voi fi ca el și nu voi închide ochii la faptele cumplite ale mamei sale. Mă voi strădui din răsuputeri să-i ajut pe acești copii – fie și numai pentru că implicarea mea va perturba orice au în plan Sebastian și mama sa.

Sunt blocată aici. Sunt zână. Dar nu sunt lipsită de putere și *nu* voi fi niciodată asemenea lor.

Epuizarea îmi retează gândurile învolburate. Vreau să dorm așa, piele curată pe cearșafuri curate, dar mă forțez să-mi pun hainele noi. De îndată ce capcana o să fie declanșată, nu vreau să pierd nicio secundă cu îmbrăcatul. Trebuie să fiu pregătită de plecare.

Când mă târăsc în pat, abia ajung sub cuvertură înainte să adorm.

Visez un întuneric deplin. Că stau întinsă pe spate și privesc vrăjită pătura reconfortantă de stele scânteietoare deasupra mea. Că aud vocea lui Finn în spatele meu.

„Abriella, fiecare stea de pe cer strălucește pentru tine.”

Frământarea din piept se transformă într-o fluturare de aripi, iar eu zbor și mă înalț tot mai repede, plutind pe cerul întunecat al nopții. O mână micuță o strânge pe a mea. Nici măcar nu sunt surprinsă când mă uit într-o parte și văd ochii argintii ai lui Lark, zâmbetul ei larg. Nepoata lui Finn mi-a mai vizitat visele, de obicei ca să mă avertizeze cu privire la ceva sau să-mi împărtășească vreun fel de profeție enigmatică. Îmi dau seama că e prima oară când face acest lucru fără să-i fie răpite câteva

zile din viață. Blestemul Reginei de Aur s-a spulberat de îndată ce fiul ei a luat coroana Unseelie, iar acum făpturile fermecate umbră își pot folosi puterile fără să-și sacrifice nemurirea.

Măcar trădarea lui Sebastian a avut și o latură bună.

Pânza de argint de pe fruntea lui Lark strălucește în timp ce zburăm de-a lungul cerului înstelat, dar apoi coborâm brusc și tihna nopții dispare. Ne aflăm într-un fel de infirmerie, cu rân-duri de paturi lipite de pereți, toate ocupate de copii prinși în mrejele somnului.

— Par atât de liniștiți când dorm! șoptesc eu.

Lark strâmbă din buze, gânditoare.

— Moartea îți oferă o anumită pace, dar neliniștea te va urma dacă îi îngădui.

Clatin din cap.

— Nu înțeleg ce-mi spui.

Darul lui Lark este de a vedea viitorul, dar ea nu mi-a arătat niciodată o imagine atât de precisă ca aceasta.

— Ei te caută, glăsuiește ea cu ochi strălucitori. Trebuie să te întorci acasă. Pentru copii. Pentru curte.

— Nu am un loc pe care să-l pot numi acasă, o contrazic cu o mișcare din cap.

Sora mea este singura persoană căreia îi pasă cu adevărat de mine, însă se află într-un tărâm pe care nu-l mai pot vizita acum, că sunt zână.

— Sebastian are coroana. Îmi pare rău!

Lark îmi apasă un deget delicat pe buze și se uită peste umăr în noaptea întunecată.

— Ascultă!

Un strigăt din altă lume răsună în depărtare.

— A sosit vremea.